

стави стѣпеннѣ-тѣ книгѣ отъ Рюрика до 1559 годинѣ, — первый сводъ отъ Русскы-ты лѣтописы. Той е, кой-то помогнулъ още за наряждане-то на първѣ-тѣ въ Москвѣ печатницѣ.

Слѣдъ него былъ избранъ Атанасій кроткій, нѣ не можалъ да понесе разврата и жестокость-тѣ на Ивана IV-ый, та си напустилъ сѣдалище-то. Тогава царь-тѣ да ся покаже, че желае и ся грижи, ужъ за черковѣ-тѣ избралъ на мѣсто-то му Казанскы епископъ Св. Германа, кой-то, кога-то было сичко готово вече да го посвѣтять, отишълъ при него, и въ имя-то Божіе, кое съ заплашваніе въ негова сѣдѣ зѣлъ да го убѣждава, да ся покае вече и да ся остави отъ свои-ты крѣвопролитія и развратъ, та му ся ядосалъ и го испѣдилъ изъ дворца си, а на мѣсто-то му повыкалъ Соловецкы игуменъ Филиппа.

§. 78. Правленіе-то на митрополита Филиппа II-ый.

Филиппъ II-ый (1566—1568) былъ отъ рода на бояры-ты Количевы, и зашто-то възненавидѣлъ суетѣ-тѣ на тоя свѣтъ, отъ младины още ся дрыпнулъ въ Соловецкѣ-тѣ обитель, дѣто ся посвятилъ на строгъ подвижническы животъ. Направенъ на 1548 годинѣ игуменъ, той показалъ себе си и мѣдъръ наставникъ камъ-то братія-та, и дѣятеленъ ступанинъ на острова, кой-то до тогава былъ пустъ и непристѣпенъ: очистилъ му лѣса, разработилъ му пѣтища-та, осушилъ му блата-та съ каналы, завѣдилъ въ него елены, домашенъ добытъкъ, рыболовни, солеварници, и колко-то могълъ му окрасилъ пустынь-тѣ. Иванъ IV-ый му познавалъ добродѣтели-ты, та му надарявалъ монастыря щедро, и му помагалъ въ сичкы-ты прѣдприятія. На 1566 годинѣ, кога-то Атанасій кроткій оставилъ митрополѣ-тѣ, той намыслилъ да прѣзре другы-ты святители, па него да направи митрополитъ, та го повыкалъ въ Москвѣ чрѣзъ милостивѣ царскѣ грамотѣ за духовенъ свѣтъ. На трыгваніе той отслужилъ литургіѣ, та причастилъ сичкы-ты братія, и плачешкомъ излѣзълъ отъ обычливѣ-тѣ си обитель. Царь-тѣ го приѣлъ съ честь, обѣдвалъ и ся разговарилъ дружелюбно съ него, па най-послѣ му казалъ, че го выка да стане митрополитъ. Това было прѣзъ вторѣ-тѣ страшнѣ половинѣ на негово-то царуваніе. Филиппъ разбиралъ каквы сѣдлжности-ты на бѣдѣще-то му званіе, прѣдвиздалъ си още и участь-тѣ въ него, та му ся молилъ съ сѣззы «да не повѣрѣва голѣмыя тоя товаръ на такѣ малѣ ладіѣ.» — Нѣ той го не слушалъ. — И святитель-тѣ му рѣкълъ: «да ся покорѣ на во-